

Albert Lange Fliflet, 1908–2001

Foto: NTB scanpix

Filologen, dikteren og oversetteren Albert Lange Fliflet hadde usedvanlige ferdigheter i fremmedspråk. Han kunne over ti språk og oversatte klassisk skjønnlitteratur fra fem ulike språk. Fliflet ga også ut en samling egne aforismer på finsk og foreleste på ungarsk i Ungarn om metrikken i finsk poesi.^[1] Verkene han oversatte, var gjerne eldre klassisk litteratur i diktform. Hans største og mest kjente oversettelse er det verdensberømte finske dikteposet *Kalevala*.

Språk i arv, språk som yrkesvei

Fliflets barndomshjem i Stjørdal og senere i Øvre Sandsvær var kulturvennlig og språkorientert. Faren var en språkkyndig prest som lærte Albert latin og hebraisk. Moren, som var sykepleier og prestedatter, kunne også flere språk og lærte sønnen tysk og engelsk. Familien oppmuntret til en utstrakt interesse for språk, en egenskap Fliflet beholdt som voksen og utviklet til en sjelden språkbegavelse.^[2]

Å definere hva det vil si å kunne et språk, var ifølge Fliflet selv ikke så enkelt. På spørsmål om hvor mange språk han snakket, svarte han «bare 10–11; avhengig av hvordan en drar grensen for perfektjon» og utdypet: «For mig er den spirituelle og poetiske sprogbeherskelsen avgjørende. (...) En prøve på poetisk sprogbeherskelse er det om man kan skrive dikt på vedkommende sprog.»^[3]

Den unge Alberts første kontakt med det finske språket skyldtes en tilfeldighet. Den gjestfrie prestefamilien åpnet ofte hjemmet for tjenestemenn og fagfolk som besøkte traktene. Påsken

1923 besøkte en finsk geologiprofessor, Aarne Laitakari, familien i forbindelse med en befaring ved en sølvgruve i nærheten. Den da 15 år gamle Albert så en mulighet til å skaffe seg kunnskaper i et språk som var nytt og ukjent for alle i området. Laitakari var imponert over tenåringens kunnskapstørst, og de to begynte en brevveksling som varte i mange år. Albert fikk også finske bøker fra sin brevvenn og språkmentor, noe som hjalp ham med å utvikle sine ferdigheter.

Etter å ha tatt examen artium i 1926 begynte Fliflet å studere filologi ved Det Kongelige Frederiks Universitet (fra 1939 Universitetet i Oslo). Han startet med finsk og samisk, tok adjunkteksamen i tysk, fransk og morsmålet norsk i 1932, og fullførte magistergraden i finsk-ugriske språk i 1938. I løpet av studietiden hadde han flere lengre opphold i Frankrike, Finland, Tyskland, Ungarn, Danmark og Sverige.^[4]

Fliflet var gift med den kjente arkivaren og liturgihistorikeren Lilli Gjerløw i 1946–49. På et møte i den finske foreningen i København i 1950 møtte Fliflet sin framtidige kone Marianne Tudeer, en finlandssvensk sykepleier på utvekslingspraksis i Danmark. Ekteskapet styrket naturlig nok Fliflets tilknytning til Finland og det finske språket. Selv om Mariannes morsmål var svensk, snakket paret finsk med mange venner og slektninger.^[5]

Etter avlagt magistergrad arbeidet Fliflet i 1939–41 som lektor på Tromsø offentlige høyere almenkskole. Mellom 1941 og 1964 jobbet han mest som frilanser og hadde bare stillinger av kortere varighet. En av jobbene hans var å samle inn materiale til Norsk Målførearkiv, en annen å bidra til det omfattende nynorske oppslagsverket *Norsk allkunnebok* i ti bind, som utkom 1948–1964. En periode arbeidet han som tilreisende lektor i norsk på skoler i Sør-Sverige. Fra 1964 til 1978 var han ansatt som lektor, senere førstelektor, i fonetikk ved Universitetet i Bergen.

Pedagogisk kulturformidler

Fliflet behersket flere språk som det den gang var få som kunne i Norge, som ungarsk, nederlandsk, frisisk og estisk. Dermed kunne han skaffe seg kunnskap om land og omstendigheter som var mindre kjent for den brede allmennheten. Hans ferdigheter i estisk ga ham for eksempel dagsaktuell kunnskap om situasjonen i Estland, Latvia og Litauen under Sovjets okkupasjon etter krigen, da disse landene var isolert fra den vestlige omverden.

Fliflet skrev flere avisartikler om Baltikum. Som filolog konsentrerte han seg naturlig nok om kultur og litteratur. I 1957 skrev han en informativ artikkel i *Samtiden* om den blomstrende estiske eksil-litteraturen som ble publisert i Sverige, hvor han presenterer mange kjente forfattere som skrev på estisk, men som bare et fåtall i Norden hadde hørt om. I tillegg til klassikere hadde Fliflet også et blikk for mer ukjente, framvoksende talenter, og han nevner flere navn. Artikkelen viser ikke bare god oversikt over baltisk litteratur, men også en dyp forståelse for den vanskelige situasjonen Baltikum hadde havnet i etter okkupasjonen. Fliflet beskriver blant annet en rørende begivenhet i 1945, da estiske emigranter arrangerte en kunstutstilling i en flyktningleir i Tyskland, til tross for at de knapt hadde mat eller klær.^[6]

Fliflet var forut for sin tid da han forsvarte flerkulturell sameksistens og språklige minoriteters rett til å utøve sine egne språk og kulturer. Han skriver at emigrerte estere var gode borgere i sine nye hjemland, men at de også holdt fast ved sin egen kultur og gjorde rett i det.^[7] Tanken var svært fordomsfri i en tid som framhevet nasjonal enhet og ga etniske minoriteter få kulturelle rettigheter. Fliflet skriver varmt om egne estiske språkskoler, aviser, kirker og

forlag i Sverige, som hadde den største gruppen estiske flyktninger. I dag definerer alle de nordiske landene retten til egen kultur som en menneskerett.

Dikter og oversetter

De fleste av Fliflets skjønnlitterære oversettelser er episk diktning og poesi, men også skuespill inngår i repertoaret. Han oversatte til norsk fra estisk, frisisk, nederlandsk, latin, tysk og ungarsk, men hans viktigste oversettelser var fra finsk.

Fliflets første gjendiktning var *Finnland synger: finsk lyrikk i utvalg og oversettelse* fra 1947. Han har både valgt og oversatt diktene, og på bokas knapt hundre sider klart å gi en representativ samling dikt av sentrale finske forfattere fra 1870- til 1940-tallet. I forordet takket han flere framtreddende finske litteraturforskere, som han åpenbart har hatt god kontakt med og fått hjelp fra. «Synger» i bokas tittel bygger på oversetterens eget lyrikksyn; Fliflet så rytmen og melodien som diktets viktigste komponenter. «Rytmen er jo selve ryggraden i all poesi», som han selv formulerte det. [8] Fliflets perfektjonistiske forhold til språk og oversettelse gjorde at han brukte mye tid og krefter på arbeidet. Denne holdningen og arbeidsmetoden kulminerte med oversettelsen av storverket *Kalevala*, som Fliflet holdt på med i over ti år. [9]

En av dikterne i *Finnland synger* er Eino Leino (1878–1926), antakelig Finnlands mest avholdte dikter gjennom tidene. Leinos lyrikk er preget av de mest karakteristiske kjennetegnene ved finsk diktning: alliterasjon (bokstavrim), enderim, melodisk språk og avanserte naturmetaforer. Fliflet har fanget nyansene i diktenes tone og stemning, og tolker de vakre strofene på et velklingende norsk. Diktet «Laulu onnesta» (1900) heter «En sang om lykken» på norsk:

Kell' onni on, se onnen kätkeköön
Kell' aarre on, se aarten peittäköön,
ja olkoon onnellinen onnestaan
ja rikas riemustans yksin vaan.

Gjem lykken vel, om du en lykke har.
Har du en skatt, så ta den i forvar!
Din fryd skal være det som ingen vet,
din glede gjøre rik i ensomhet.

Finlands kanskje mest kjente dikt, «Nocturne» (1903), har fått samme tittel på norsk. Sommernattens fullkomne skjønnhet leder diktets jeg til en euforisk stemning i både Leinos original og Fliflets oversettelse:

Ruislinnun laulu korvissani,
tähtpäiden päällä täysi kuu;
kesä-yön on onni omanani,
kaskisavuun laaksot verhouu.
En ma iloitse, en sure, huokaa;
mutta metsän tummuus mulle tuokaa,

Åkerriksens sære lyd jeg hører,
kornaks glittrer gult i måneskinn;
røk av bråtebrander dalen slører,

sommernattens salighet er min.
Ikke gledes jeg, jeg sørger ikke:
skogens mørkning gi min sjel til drikke.

I 1977 gjendiktet og presenterte Fliflet igjen finske forfattere på norsk, da Aschehoug utga antologien *Finlands stemme: finske dikt gjennom hundre år*. Også dette verket er et pionérarbeid. Antologien inneholder dikt av et tjuetalls utvalgte diktere, noen av dem de samme som i samlingen fra 1947, nå i bearbeidet form, men de fleste forfatterne er nye. Fliflet viser seg her som en pedagogisk kulturformidler, og boka har detaljrike biografier om alle dikterne som er med.

Samlingen *Stille kom en glede og andre gjendiktninger* fra 1997 inneholder dikt fra flere språk: estisk, finsk, frisisk, tysk, ungarsk og latin. Av andre oversettelser fra ungarsk kan nevnes Imre Madáchs klassiske skuespill i diktform fra 1860, *Menneskets tragedie*, og Gyula Illyés' essayroman *I Kharons ferge eller Alderdommens symptomer*, som begge utkom i Fliflets norske språkdrakt i 1979. Fra nederlandsk oversatte han Joost van der Vondels filosofiske drama *Lucifer* (1987, orig. 1654), og fra tysk skuespillet *Havets og kjærlighetens bølge* (1994, orig. 1831) av Franz Grillparzer.

Storverket *Kalevala*

Kalevala er et finsk diktepos fra 1849, som bygger på episke folkedikt fra Øst-Finland og Karelen, samlet inn i og bearbeidet i bokform av lege og folkeminneforsker Elias Lönnrot (1802–1884). En første og kortere utgave av verket, «Gamle Kalevala», ble først utgitt i 1835–36 og så utvidet i «Nye Kalevala». Diktverket inneholder 50 historier, eller «sanger» som de kalles i boka, og har totalt 22 795 vers. Sangene forteller spennende og livfulle historier om menneskene som bor i riket Kalevala, samt maktkampen med dem som bor i Pohjola i nord. Diktene var opprinnelig muntlige fortellinger som ble sunget fra generasjon til generasjon, og slik ble bevart.

Originalspråket i *Kalevala* er karelsk, et østersjøfinsk språk som tidligere ble regnet som en finsk dialekt. Versmålet er firetaktet troké, en avansert form for troké med fire versføtter, og har senere blitt kalt for kalevalameter, runometer og finsk heksameter. Denne versformen er flere tusen år gammel, og i tillegg til rytmen kjennetegnes den av alliterasjon (som i «fagnadkvad frå fyrndetidi») og parallellismer (at samme innhold gjentas i ny form). Rytmen og rimet hjalp sangerne med å huske store mengder dikt utenat. Fliflets kompetanse i fonetikk må ha vært en stor støtte da han tolket denne spesielle diktformen på norsk.

Kort etter utgivelsen fikk *Kalevala* en internasjonal berømmelse som har holdt seg fram til våre dager og resultert i oversettelser på over 60 språk. Verket synes å være en uttømmelig kilde for ambisiøse oversettere over hele verden, og med sine innslag av sjamanisme og mytologi samt sin unike språkrikdom har *Kalevala* blitt legendarisk som oversetternes mesterprøve. Fliflets norske versjon kom ut i 1967, og for arbeidet ble han tildelt [Bastianprisen](#) for årets beste litterære oversettelse.

Fliflet fikk sannsynligvis ideen om å oversette *Kalevala* fra Konrad Nielsen, professor i finsk-ugriske språk. Da Nielsen døde i 1953, etterlot han seg et manuskript med hele *Kalevala* gjendiktet til norsk, som han bestemt hadde ment var uferdig og krevde grundig bearbeiding. Fliflet tok utfordringen og gikk løs på oppgaven, som han opprinnelig trodde besto i å finslippe oversettelsen. Det viste seg imidlertid snart at oversettelsen måtte gjøres på ny.^[10]

I sitt forord til *Kalevala* skriver Flifet at det ikke var mulig for to oversettere å skape et enhetlig litterært verk: «Skulle endelykti bli heilrend, laut umdiktinga òg vera einskapleg.»^[11] Den eneste tenkelige løsningen var derfor å begynne på oversettelsen fra scratch og på egne premisser. Fliflet valgte å gjendikte verket på vesttelemål. For å få fram nyansene og subtilitetene i dialekten dro han i likhet med Lönnrot ut på innsamling. Han reiste rundt i Vest-Telemark og samlet ord, uttrykk og annen kunnskap «om gamle redskaper, byggeskikk og liknende».^[12] Underveis i arbeidet bestemte han seg for å utelate en del av parallellversene i originalen, det vil si vers der det samme blir sagt på en ny måte.^[13] Fliflets *Kalevala* er derfor rundt ti prosent kortere enn originalverket, selv om alle diktene og historiene er med.

Både forberedelsene og selve oversettelsen var svært krevende, og av økonomiske grunner kunne Fliflet ikke vie seg fullt og helt til dette arbeidet. Han mottok et lite stipend fra et kulturfond, og etter at han fikk lektorstillingen ved Universitetet i Bergen i 1964, brukte han ferien og sine ledige stunder på oversettelsen. Arbeidet tok til sammen 12–13 år.^[14]

Året etter at Fliflets oversettelse kom ut, roste professor Knut Bergsland språkvalget hans i det finske Kalevala-selskapets litterære årbok, *Kalevalaseuran vuosikirja*. I sin artikkel berømmer Bergsland Flifets valg av dialekt. Konrad Nielsen bygget sin oversettelse på en kombinasjon av sin egen helgelandsdialekt og det arkaiske språket i Peter Dass' diktverk *Nordlands Trompet* fra 1739. Bergsland mener at en slik språklig løsning var unaturlig og ikke ga det beste uttrykket for karelsk folkediktning. Valget av den vestlige telemarksdialekten var ifølge ham en glimrende løsning, fordi området med sine dype skoger og myrland ligner Karelen, og landskapet og naturen gjør det derfor mulig å finne parallelle metaforer og skape de riktige assosiasjonene. Telemark var også en skattekasse for norsk folkediktning, og dermed en inspirerende kilde for oversetteren.^[15]

Fliflet brukte gjerne de tidligste formene han kunne finne i vesttelemålet i sin gjendiktning. Valget av den fascinerende, men også arkaiske og ofte vanskelig forståelige språkformen kan virke overraskende, både med tanke på samtidige lesere på 1960-tallet og oversetterens egen språkbakgrunn. Fliflet var nemlig også en konservativ riksmålsbruker. I et intervju med filolog og oversetter Turid Farbrege forklarer han selv at den vestlige telemarksdialekten egnet seg best til å gjengi *Kalevalas* firetakede troké. Som eksempel nevner han kortformer som *dagan'*, *gjentun'* og *veggin'*, som ligger nært opptil originalspråkets rytme. Fliflet uttrykte også en forkjærlighet for autentisk folkekultur, som han mente var blitt best bevart i Vest-Telemark. Han opplevde språket i de lokale folkevisene som enestående vakkert og fascinerende allerede som student, og ville fordype seg i denne språkvarianten igjen da han begynte å oversette *Kalevala*.^[16]

Dikt nr. 41 beskriver høvdingen og vismannen Väinämöinen, som skaper det finske strengeinstrumentet kantele av kjevebenet til en kjempestor gjedde. I utdraget som følger forbereder han seg på å spille på kantelen:

Vaka vanha Väinämöinen,
laulaja iän-ikuinen,
Sormiansa suorittavi,
Peukaloitansa pesevi;
stuiksen ilokivelle,
laulupaaelle paneikse

Hopeiselle mäelle,
Kultaiselle kunnahalle

Vise gamle Väinämöinen,
kvedaren frå fyrndeheimen,
gjorde sine fingrar reide,
tvo sine tumarstottan båe,
sette seg på gledesteinen,
tok sin sess på songarhella,
på ein bakke skir som sylvet,
på ein rabbe raud som gullet.

Otti soiton sormillensa,
käänti käyrän polvillensa,
kantelen kätensä alle,
sanan virkkoi, noin nimesi:
«Tulkohonpa kuulemahan,
ku ei liene ennen kuullut
iloa ikirunojen
kajahusta kanteloisen»

Tok han horpa uti hendan,
fata spilet vårt med fingran
lagde kantele på knei,
mælte soleis, tala sosso:
«Kome alle no å lyde,
alle som aldri fyrr fekk høyre
fagnadkvad frå fyrndetidi,
ljodet av ei ljomand horpe»

Fliflet fant tilbake til den finske folkediktningen igjen på 1980-tallet, da han oversatte et utvalg lyriske dikt fra *Kanteletar* (1988), opprinnelig utgitt i Finland i 1840. Også disse diktene var samlet inn og nedtegnet av Elias Lönnrot, og boka blir ofte sett på som et slags biprodukt av *Kalevala*. Fliflet har valgt ut og oversatt rundt 40 av samlingens over 600 dikt. Originalen består av tre deler med ulike temaer. Den første delen har dikt om allmenne emner som først og fremst ble framført ved ulike høytider eller under arbeidet. Den andre delen inneholder dikt som skulles synges spesifikt av kvinner, menn, jenter eller gutter. Den tredje delen består av legender og ballader. Den norske oversettelsen har representative eksempler fra hver av delene.

I både *Kalevala* og *Kanteletar* har oversetteren skrevet en lærerik og omfattende innledning som gir leseren den nødvendige bakgrunnen for å kunne plassere verkene kulturhistorisk og litterært. Fliflet presenterer verkets innhold, opphav, kulturhistorie og enorme betydning for finsk kultur og identitet. Han redegjør også for sine egne prinsipper og metoder som oversetter.

I 2017, 50 år etter utgivelsen av Fliflets *Kalevala*, kom en ny oversettelse ut på norsk, denne gangen på bokmål og gjendiktet av Mikael Holmberg (f. 1961), som også mottok Bastianprisen for innsatsen. Holmberg har valgt en annen strategi med større vekt på leservennlighet og et språk som kan forstås uten spesielle forkunnskaper. I forordet skriver

Holmberg at han dels ønsket å nyoversette verket fordi det irriterte ham som stor *Kalevala*-entusiast at boka var så ukjent i Norge, til tross for den kulturelle og geografiske nærheten mellom landene.^[17] Den sterke moderniseringen og Holmbergs grundige introduksjon vil ganske sikkert bidra til at *Kalevala* finner nye norske lesere.

Slik lyder begynnelsen på dikt 41, presentert over, i Holmbergs oversettelse:

Gamle gode Väinämöinen
alle tiders største vismann,
gnei seg godt i sine hender,
tøyde sine tommeltotter.
Satte seg på sangersetet,
tok sin plass på gledessteinen
der på toppen av et sølvberg,
øverst på en gyllen kolle.

Mottakelsen av *Kalevala* på norsk

Fliflets norske oversettelse fikk mye positiv oppmerksomhet da den kom ut. De fleste bokanmeldere og kulturjournalister nevner *Kalevalas* spesielle karakter som et av verdens mest kjente diktepos og berømmer arbeidets krevende natur og kolossale omfang. Karakteristisk nok for vurderinger av oversatt litteratur fokuserer de fleste anmelderne på originalverkets egenskaper, og i mindre grad på oversettelsens kvaliteter. Fliflets gjendiktning ble først og fremst sett på som en bemerkelsesverdig kulturgjerning, og selve oversettelsesarbeidet fikk generelt skryt, men de språklige valgene forbigås stort sett i stillhet.^[18] De fleste større dagsaviser skrev også om utgivelsen av *Kalevala* på sine kultursider, ofte i forbindelse med at Finland i 1967 hadde 50-årsjubileum som selvstendig stat.

Det kom dessuten flere oppslag i avisene i 1968, da Bastianprisen ble kunngjort. Juryen, bestående av Lotte Holmboe, Helge Simonsen og [Halldis Moren Vesaas](#), mente Fliflet hadde løst oppgaven på en «mønstergyldig måte»:

Samstundes med at det særmerkte Kalevala-versemålet er gjennomført med fullkommen truskap, er den monotonien som dette lett kunne føre med seg, lykkeleg unngått – truleg først og fremst takk vere ein uvanleg levande og bærekraftig språkleg fantasi. (...) I si vesttelemarkske språkdrakt ligg verket tett opp til norsk folkedikting-tradisjon, og det verkar som det var unnfanga og født på dette språket, på same tid monumentalt og intimt. Heile vårt litterære landskap kjennest rikare ved at dette verket no finst på norsk.^[19]

Et unntak i resepsjonen ellers er Sverre Hovs presentasjon i tidsskriftet *Kirke og kultur*. I en omfattende artikkel beskriver Hov eposets innhold, kulturhistorie, sentrale personer og det spesielle kalevalameteret. Han gir mange eksempler på språkets skjønnhet og nesten magiske intensitet og styrke. Fliflets oversettelse vurderer han høyt: «(...) med stor følsomhet og innlevingsevne har oversetteren gjengitt det egenartede, det mystisk-dunkle, og dypt poetiske i det gamle dikt». Hov kaller oversettelsen for en «bragd» og hevder at den med sine særegne og gamle, men nesten glemte ord også gir nytt liv til et vakkert, gammelt norsk landsmål. Spesielt skryter han av språkets fonetiske egenskaper, som melodisk klang og musikalitet. Ikke bare skjenker Fliflets *Kalevala* et verdensepos til nordmenn, konkluderer Hov, oversettelsen stimulerer og beriker også det norske språket.^[20]

Albert Lange Fliflet var en filolog med uvanlig brede språkkunnskaper, en solid klassisk utdannelse og inngående kjennskap til klassisk litteratur. I tillegg hadde han en varm forkjærlighet for folkekultur og de rike dialektene i Norge. Kombinasjonen av disse egenskapene resulterte i et livsverk som fortsatt er til glede for norske lesere.

Utmerkelser

Norsk Måldyrkingslags heidersgåve 1967

Ridder av første klasse i Finlands løves orden 1968

[Bastianprisen 1968](#)

Norsk kulturråds oversetterpris 1984

Kalevala-jubileumsmedalje 1985

Lönnrot-fondets minnemedalje 1985

Æresdoktor ved Helsingfors Universitet 1990

Pro Culture Hungarica-medaljen 1996

[Anitta Viinikka-Kallinen](#)

Referanser

Berg, Anne Mari Rahkonen (2016). «Albert Lange Fliflet». I Norsk biografisk leksikon. Hentet 15. april 2019 fra: https://nbl.snl.no/Albert_Lange_Fliflet

Bergsland, Knut (1969). «Kalevala norjaksi». I *Kalevalaseuran vuosikirja*, nr. 49.

Farbregd, Turid (1991). «Samtale med Albert Lange Fliflet». I *Det umuliges kunst. Om å oversette*, red. Per Qvale. Oslo: Aschehoug.

Fliflet, Albert Lange (1957). «Et folks kulturarbeide i eksilet». I *Samtiden* nr. 9.

Fliflet, Albert Lange (1967). «Innledning». I Elias Lönnrot: *Kalevala*, oversatt av Albert Lange Fliflet. Oslo: Aschehoug.

Holmberg, Mikael (2017). «En guide til Kalevala». I Elias Lönnrot: *Kalevala*, oversatt av Mikael Holmberg. Stamsund: Orkana.

Hov, Sverre (1968). «Kalevala. Nasjonalepos — verdensepos». I *Kirke og kultur* nr. 7.

Langvik-Johannessen, Kåre (1997). «Etterord». I Albert Lange Fliflet (red. og overs.): *Stille kom en glede og andre gjendiktninger*. Oslo: Aschehoug.

Solumsmoen, Odd (1968). «Lyrikken 1967». I *Bok og bibliotek* nr. 1.

Noter

[1] Langvik-Johannessen (1997), s. 60–62.

[2] De biografiske opplysningene om Fliflet er hentet fra Berg (2016) og Langvik-Johannessen (1997), s. 60–62.

- [3] Farbregd (1991), s. 315–6.
- [4] Langvik-Johannessen (1997), s. 60–62.
- [5] Farbregd (1991), s. 313–314.
- [6] Fliflet (1957), s. 594.
- [7] Fliflet (1957), s. 595.
- [8] Farbregd (1991), s. 317.
- [9] Bergsland (1969), s. 314.
- [10] Hov (1968), s. 546.
- [11] Fliflet (1967), s. 19.
- [12] Farbregd (1991), s. 339.
- [13] Bergsland (1969), s. 314–315.
- [14] Farbregd (1991), s. 321; Hov (1968), s. 546.
- [15] Bergsland (1969), s. 314–315.
- [16] Farbregd (1991), s. 317.
- [17] Holmberg (2017), s. 39.
- [18] Se for eksempel Solumsmoen (1968).
- [19] Bastian-komiteens uttalelse, i Norsk Oversetterforenings arkiv.
- [20] Hov (1968), s. 546.

Bibliografi

Kalevala

Oslo: Aschehoug, 1967

Kanteletar : finske folkevisestemningar

Oslo: Aschehoug, 1988

ANTOLOGI

[*Finnland synger : finsk lyrikk i utvalg og oversettelse*](#)

Oslo: Tanum, 1947

ANTOLOGI

[*Finlands stemme : finske dikt gjennom hundre år*](#)

Oslo: Aschehoug, 1977

ANTOLOGI

[*Stille kom en glede og andre gjendiktninger*](#)

Oslo: Aschehoug, 1997

Grillparzer, Franz

[*Havets og kjærlighetens bølger*](#)

Oslo: Aschehoug, 1994

Hadewijch av Antwerpen

«Fuglane hev lenge tagt»

s. 149–150

[*Det skjønnes hage : middelalderens skrivende kvinner*](#)

Oslo: Pax, 1996

Hajdu, Henrik

«I den skandinaviske litteraturens tjeneste»

s. 115–138

[*Gjenklang : seks ungarske forfattere beretter om møtet med den nordiske diktning*](#)

Serie: U-bøkene 48

Oslo: Universitetsforlaget, 1966

Illyés, Gyula

[*I Kharons ferge eller alderdommens symptomer : essay-roman*](#)

Oslo: Gyldendal, 1979

Macropedius, Georgius

«Enhver»

[*Tre spill om Enhver : gjendiktning av Hugo von Hofmannsthal, Pieter van Diest og Georgius Macropedius*](#)

Lysaker: Solum, 1978

Madách, Imre

[*Menneskets tragedie : dramatisk dikt*](#)

Oslo: Aschehoug, 1979

Sillanpää, F.E.

«Vesle Irjas død»

s. 175–183

[*Noveller av nobelprisvinnere*](#)

Oslo: Aschehoug, 1962

Vondel, Joost van den

[Lucifer : en tragedie](#)

Serie: Thorleif Dahls kulturbibliotek

Oslo: Aschehoug, 1979

Bibliografi

[Kalevala](#)

Oslo: Aschehoug, 1967

[Kanteletar : finske folkevisestemningar](#)

Oslo: Aschehoug, 1988

ANTOLOGI

[Finnland synger : finsk lyrikk i utvalg og oversettelse](#)

Oslo: Tanum, 1947

ANTOLOGI

[Finlands stemme : finske dikt gjennom hundre år](#)

Oslo: Aschehoug, 1977

ANTOLOGI

[Stille kom en glede og andre gjendiktninger](#)

Oslo: Aschehoug, 1997

Grillparzer, Franz

[Havets og kjærlighetens bølger](#)

Oslo: Aschehoug, 1994

Hadewijch av Antwerpen

«Fuglane hev lenge tagt»

s. 149–150

[Det skjønnes hage : middelalderens skrivende kvinner](#)

Oslo: Pax, 1996

Hajdu, Henrik

«I den skandinaviske litteraturens tjeneste»

s. 115–138

[Gjenklang : seks ungarske forfattere beretter om møtet med den nordiske diktning](#)

Serie: U-bøkene 48

Oslo: Universitetsforlaget, 1966

Illyés, Gyula

[*I Kharons ferge eller alderdommens symptomer : essay-roman*](#)

Oslo: Gyldendal, 1979

Macropedius, Georgius

«Enhver»

[*Tre spill om Enhver : gjendiktning av Hugo von Hofmannsthal, Pieter van Diest og Georgius Macropedius*](#)

Lysaker: Solum, 1978

Madách, Imre

[*Menneskets tragedie : dramatisk dikt*](#)

Oslo: Aschehoug, 1979

Sillanpää, F.E.

«Vesle Irjas død»

s. 175–183

[*Noveller av nobelprisvinnere*](#)

Oslo: Aschehoug, 1962

Vondel, Joost van den

[*Lucifer : en tragedie*](#)

Serie: Thorleif Dahls kulturbibliotek

Oslo: Aschehoug, 1979